

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ

УКРАЇНА І СВІТ:
ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ
АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ
МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
18-19 КВІТНЯ 2018 РОКУ

КИЇВ 2018

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ КУЛЬТУРИ МИСТЕЦТВ

УКРАЇНА І СВІТ:
ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ
У СФЕРІ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
18–19 КВІТНЯ 2018 р.

Зареєстровано Інститутом модернізації змісту освіти МОН України
Лист від 15.01.2018 р. № 22.1/10-67

КИЇВ 2018

УДК 327 (477+100)
ББК 66.4

Друкується за рішенням
Вченої ради Київського національного університету культури і мистецтв
(Протокол № 27 від 19 березня 2018 р.)

Голова редакції:

Поклюкський Михайло Михайлович – доктор педагогічних наук, професор, заслужений діяч мистецтв України

Заступник голови редакції:

Білошан Оксана Олександрівна – кандидат культурології, доцент, Київський національний університет
культури і мистецтв

Костир Ірина Олександрівна – доктор педагогічних наук, доцент, Київський національний університет
культури і мистецтв

Ластовський Валерій Васильович – доктор історичних наук, професор, Київський національний університет
культури і мистецтв

Члени редакції:

Аль Муваді Аббас Фадель – доктор філософії з педагогічних наук, професор, Вища школа мистецтв міжнародної
академії в Буенос-Айресе, Аргентина

Белімерини Роман Петрович – Національний і Демократичний Посол, кандидат педагогічних наук,
Київський національний університет культури і мистецтв

Бонко Людмила Павлівна – кандидат педагогічних наук, професор, Київський національний університет
культури і мистецтв

Валент Катруша Анатолійович – кандидат юридичних наук, Київський національний університет культури
і мистецтв

Карпюк Наталія Анатоліївна – доктор економічних наук, доцент, Київський національний університет
культури і мистецтв

Тюбіна Оксана Геннадіївна, доктор соціологічних наук, професор, Інститут стратегії (ІІМ)

Кочубей Лариса Олександрівна – доктор педагогічних наук, професор, Інститут педагогіки
і соціології освіти Інституту освіти І. Ф. Курція НАН України

Манюкова Валентина Михайлівна – кандидат юридичних наук, заслужений працівник
культури України, Київський національний університет культури і мистецтв

Мельничук Вера Іванівна – кандидат педагогічних наук, професор, Національний університет
України, Київський національний університет культури і мистецтв

Накометний Володимир Михайлович – кандидат історичних наук, Київський національний університет
культури і мистецтв

Робін Стівен Олександрович – Заслужений економіст України, кандидат економічних наук

Фурлер Євгенія – кандидат наук, доцент, асистент кафедри Дніпровської національної державної
Висшої школи

Чарницький Іван – доктор педagogічних наук, професор, НАН України, Національний університет
Львівська Політехніка

Шевель Ірина Петрівна – кандидат педагогічних наук, доцент, Київський національний університет культури
і мистецтв

Україна і світ: теоретичні та практичні аспекти діяльності у сфері міжнародних відносин:
матеріали Мінска. наук.-практ. конф., м. Київ, 18–19 квіт. 2018 р. / М-во освіти і науки України,
М-во культури України, Київ. нац. уні-т культури і мистецтв; редкол. М. М. Пилипівська (голова),
Костир І. О. (заст. голови) [та ін.] – Київ: Вид. центр КПУКМ, 2018. – 286 с.

У збірці викладено матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Україна і світ:
теоретичні та практичні аспекти діяльності у сфері міжнародних відносин». Тематика збірника має регіональну, але
стосується глобально-теоретичних питань міжнародних відносин, міжнародних відносин, транснаціональних
та дипломатичних аспектів діяльності для України, міжнародне співробітництво у сфері освіти і культури, співпраця
та Україна, суверенного міжнародного права і міжнародних відносин, стратегію дослідження та
міжнародних економічних відносин, економічних комунікацій та дослідження збереження міжнародних
діяльності, соціологія міжнародних відносин, соціологічних досліджень в галузі міжнародних відносин,
міжнародних міжкомунікацій та комунікативних технологій.

© Київський національний університет культури і мистецтв, 2018

Sitarz Mirosław

*Zadania Kościoła i państwa w
świecie globalnym. Wybrane
zagadnienia Streszczenie*

47

**МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ, ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА
ТА ДИПЛОМАТІЯ: СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ДЛЯ УКРАЇНИ**

Васильців Олександр

*Архітектура простору пам'яті
сучасної нації у Республіці
Польща*

54

Гаврилюк Каріна

*Значення зовнішньої політики та
дипломатії на шляху до
розв'язання політичної кризи
в Україні*

58

Ганчиренко Олександр

*Адаптивне прогнозування
і критичне аналізування в сучасній
гібридній війні*

61

Гордієнко Михайло

*Доцільність пацифізму в умовах
розгортання нової холодної війни*

66

*Губицький Любомир,
Мельник Ганна*

*Право сили та сили права.
широка практика територіальних
України та Польщі*

71

Кочубей Лариса

*PR-технології у виборчому
процесі: порівняльний аналіз
президентських кампаній
Д. Трамп та Е. Макрона*

75

Лікарчук Дар'я

*Аспекти міжнародного
співробітництва в боротьбі
з корупцією*

79

Петруняк Анна

*Позиції Ради Безпеки ООН та
Генеральної Асамблеї ООН щодо
анексії Криму*

82

Пилипенко Олександр

*Основи теоретичної
зовнішньоекономічної
співробітництва України
країнами Європейського Союзу
на початку XXI століття*

88

Політичні реалії засвідчують, що світ тримається на силі, а не на пацифізмі. Хто мислить по-іншому, той програє.

Список використаних джерел:

1. Енциклопедія політичної думки. Пер. з англ. – Київ: ДУХ і Літера. 2000. – 472 с.
2. Лосев І. Де взяти ефективних керівників? Чому у воєнний час необхідна максимальна концентрація влади й відповідальності / І. Лосев // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://day.kyiv.ua/uk/article/media/de-vzyati-efektivnih-kerivnikiv>

УДК 327:2-64(477-470)

Губицький Любомир

кандидат історичних наук, доцент,

Київський національний торговельно-економічний університет,

Київ, Україна;

Мельник Ганна

кандидат історичних наук, доцент,

Київський університет імені Бориса Грінченка,

Київ, Україна

**ПРАВО СМИСЛІВ ТА СМИСЛИ ПРАВА:
ШИРОКІ ТРАКТИ ПОРОЗУМІННЯ УКРАЇНИ ТА ПОЛЬЩИ**

Відчуття слабкості союзника іноді породжує хибне розуміння власного становища. Польща у 2017 р. несподівано для українського союзника перетворилася із адвоката на пастора, який не лише надає юридичні та посередницькі послуги, але й визначає моральні імперативи союзника. І це не єдиний випадок сусідських порад. До схожих моралізувань вдавалися і Росія, і Угорщина, і Румунія. Сусідьки заходилися визначати з точки зору їх влади дозволене у політиці пам'яті України. Спільні сторінки історії завжди спонукали до завязаного визначення більшого, чи меншого шматка від славу у попередній державі, в кордонах якої доводилося існувати. Народи і уряди можуть, мають право на тлумачення історії та діяльності окремих діячів як у своїй, так і у сусідніх державах. Але, мабуть, не варто забувати, що іказанні констатувати

мають відповідати смислам права, які сприйняті світового громадянства та науковою думкою. Про це особливо перебиваються теоретики, які позичили виправдати вчинки політиків, війни, агресію, претензії на світове домінування.

Україна-Русь після XIII ст. втративши розуміння власного унікального геополітичного становища на перехресті торговельних шляхів з Півночі на Південь, зі Сходу на Захід, не відновлювала не лише власного економічного потенціалу, але й не зуміла зосередитися на формуванні геостратегічної компетенції. Натомість українська нація (якня в розумінні еліта) з дельністю дивилася пасивністю із сусідами, що подбали про творення власних національних міфів: Русь-Балтська (Білорусія), Русь-Хінга (Русь-Фінля, Московія), Русь-Влахія (Молдова), Угро-Русія (деякі простори Словаччини, Угорщини, Трансильванії), Руське королівство (Руське воєводство, Галичина, історичні західні межі якої сягають далеко угорь Польщі). На довгі століття повенням лицарської звитязі у межах Польської держави у середньовіччі та у Новому часі став сарматизм, спільний як для західців з Польщі, так і України. Соціальний набуток з легкістю може стати спадком лише тієї нації, якій належить державний прапор, а усі негаради передаються виконавцям із інших націй. Таку особливу позицію займають і сучасні політики. Так, для прем'єр-міністра Польщі Матеуша Моравецького (липень 2018 р.) місне українського гетьмана Богдана Хмельницького у одному ряді із Гітлером та Гімлером.

Критичним ставлення до Б. Хмельницького було і у Т. Шевченка, але причиною осуду «українського Кромвеля» став укладення українсько-московської угоди 1654 р.:

«Якби-то ти, Богдане п'яний,
Тепер на Переяслав тягнув!
Та на замкице подив[ав]ся!
Упився б! здорово упився!
І препрославлений козатий
Розумний батьку! і в смердячій
Жидівській хаті б похмелював...» (Якби-то ти, Богдане п'яний, 1859 р.)

Шевченкове трактування українсько-польських відносин містило пункт і про українську відповідальність у падінні Речі Посполитої, а згодом і Гетьманщини та Запорозької Січі. Великий Геній Т. Шевченко чудово бачив військово-наймитівання українського війська на користь Москви та Варшави, які не гребували використовувати цю силу як для братовбивчої внутрішньоукраїнської війни, так і для своїх зовнішньополітичних розрахунків.

«Правда ваша: Польща впаде,
Та й вас роздавила!
Так се як кров свою дили
Батьки за Москву і Варшаву,
І вам, синам, передали

Свої хайдани, свою славу!» (Т. Шевченко «І мертвим, і живим,
і ненародженим землякам моїм в Україні, і не в Україні моє дружнє
послання», 1845 р.) [2, с. 89–95].

Очевидним було те, що українське козацтво для наступників усіх
можливих політичних, цивілізаційних, генеалогічно-династичних уподобань
у різних випадках зустрічало ворогами, а у інших – героями. А позитивне чи
негативне ставлення залежало від результату битви, як у афонтмі: у перемогі
багато батьків, а поразці – сирота. Українські звитязі з обов'язку служби готові
були жертвувати головами, але якщо залишилися живими... То саме такі
і починалися найбільші митарства, оскільки їм, як правило, відводилася роль
відповідального за поразку, а більшість дивіденді, включно з територіями
та геополітичною роллю (за правом сувереніа) належало виключно створену,
який би йому прапор не належав [2, с. 97].

Схожі випробування випали на долю інших пукців природ, як на своїй
землі, так і за морем. Саме так було в часи освоєння американських просторів,
яке не обійшлося без масового вбивства індіанського населення, Реконкіста
не обійшлася без вигнання маврів та євреїв (Іспанія), революція 1789 р.
не обійшлася без гідюгизми (Франція), Наполеонівські кодекси – без військових
операцій з тисячами жертвами, культурні злетки модернізму – без Першої
і Другої світової воєн, комуністичний експеримент – без тоталітарних окладових,
Pax Americana – без нападу у В'єтнамі. Як бачимо, найбільші поступи в світовій
історії та культурі завжди були пов'язані із безглуздими людськими
і матеріальними жертвами, які виправдовувалися найсвітлішими та найвищими
цлями, такими як християнізація, звільнення від окупантів, домінування Розуму,
упорядкування міжлюдських та міжнаціональних відносин, забезпечення
рівності та свободи. Усі наведені експериментальні зразки кибували на деякі
ваги. Але польські партнери чомусь не помічають їх і не поспішають нагадувати
про них урядом відповідних держав.

Подібні риси властиві й польському зразкові новітнього часу. Українцям
залишено роль «гарматного м'яса» з правом стратегічного партнера. Операції
«Диво над В'єслово» (1920 р.) і операція «Вісла» (1947 р.) – неодинокі спалахи

хвидлоподібного розвитку польсько-українських взаємин на основі різних, майже протилежних магістральних суспільних проєктів. Прометейзм без санації не має шансів ... З точки зору польських національних інтересів все виправдане – Польща насамперед. Право української нації на самовизначення на власній землі може бути задеклароване перед державами Антанти, а до виконання взятих на себе зобов'язань польський уряд може і не дійти протягом усіх 1920-х – 1930-х рр. [1, с. 145].

Польща після Другої світової війни – країна із занепокоєнням на створення однопартійної держави. Зусилля польського опозиційного уряду зберігалися вдалими результатами, але це якщо закрити очі на застосування уже засобів із наругу тоталітарних режимів та їх військ.

Сучасна польська урядова опінія заявила окремий погляд не лише на українських героїв, але якщо подивитися ширше і на перебіг боротьби за відновлення польської та української державності. Можливо, позиція українського істеблішменту у північній Польщі є недоречною, але вона виявилася настійною. Президент України П.Порошенко на прес-конференції у лютому 2018 р. зазначив, що українці не вказують полякам, кого для поляків визнавати героями, і українцям не слід орієнтуватися від поляків вказівок щодо українських героїв. Це не єдиний випадок взаємовпливів різних народів. І тут не треба забувати про те, що в конфлікті двох сторін користає третя. Можливо, правильним буде згадати про біблійні повчання: не суди і не будеш суджений.

Як висновок, визвольні змагання, територіальні зміни завжди були пов'язані із застосуванням сили. Кожна сторона має право визнати застосування сили зайвим і водночас кожна сторона залишає за собою право на захист територіальної цілісності. В умовах конфліктів у всі часи зміна союзницьких відносин тягнула за собою пошук нових союзників. Тому, в сучасних умовах урядам України та Польщі не залишається іншого вибору, окрім як винести на рівні історичної пам'яті два дужки сучасного геополітичного дискурсу.

Список використаних джерел:

1. Комер В. В орбіті польського прометейзму / В: Комер // Проєкт «Україна: Галичина та Волинь у складі міжвоєнної Польщі» / В.Вісн, Р.Голік, В.Голубко та ін. – Харків: Фоїб, 2017. – С. 145 – 169.
2. Мошовецький Тарас. Україна: народження чи пробудження суб'єкта історії // Тарас Мошовецький / Східноукраїнський конфлікт в контексті глобальних трансформацій. Збірка наукових праць / Ред. кол. О.В. Білокобильський.

Р. О. Додонов, В. І. Доденко, В. С. Левняк, В. С. Бідецький. – Донецьк: Східний видавничий дім, 2015. – С. 96–111.

3. Цвілюк Семен Антонович. Україна і «Русский мир». Важкий досвід співіснування від «братського союзу» до ненависті і масової українофобії. – Одеса: Астропринт, 2016. – 524 с.

УДК 324:316.334.2 (44+73)

Коцубей Лариса

*доктор політичних наук, професор,
Інституту політичних і соціологічних
досліджень імені І.Ф.Кураса НАН України,
Київ, Україна*

PR-ТЕХНОЛОГІЇ У ВИБОРЧОМУ ПРОЦЕСІ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ КАМПАНІЙ Д. ТРАМПА ТА Е. МАКРОНА

Президентські виборчі кампанії останніх років у світі переконують, що перемога одного з кандидатів може бути цікавою нестеліванкою для безпеки, не зважаючи на вітні прогнози соціологів. Така ситуація склалася з виборами президента в США у 2016 р., коли перемогу здобув республіканець Д. Трамп, з його основним конкурентом стала демократка Г. Клінтон. Важливим для вивчення досвіду з виборчої практики є проаналізувати застосування якого інструментарію було найбільш ефективним. Це ж стосується не менш цікавої президентської виборчої кампанії у Франції, де перемогу здобув Е. Макрон (соціал-ліберал), якому головним чином протистояла аскрава представниця ультраправого напрямку Марін Ле Пен.

На нашу думку, головною причиною того, що Трамп здобув перемогу стало те, що американське суспільство дійсно прагнуло радикальних змін. Америка вгамилася від лояльності Б. Обами, і Д. Трамп дав чіткі зрозуміти, що перемога за ним це Прикметно, що до виборів і протягом них Трамп був лідером за кількістю прихильників в соціальних мережах. Найбільших успіхів Трамп досяг саме в роботі з аудиторією в Твіттері, в якому були присутні гумор, жорстка критика Гіларі, ксенофобія, ненависть, сексизм. У Facebook (далі – ФБ)